

Alkotmánybíróság

Budapest, I. ker. Donáti utca 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED]
tartózkodási címe [REDACTED]), mint indítványozó – jogi képviselőm,
dr. Szoboszlai György ügyvéd útján – alkotmányjogi panasz indítványt terjesztem elő 2018.
05. 30. napján.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1266-2/2018
Érkezett:	2018. SZEPT. 27.
Példány:	3
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	[Signature]

Az Alkotmánybíróság 2018. 08. 21. napján kelt, 2018. 08. 30. napján kézbesített iratával dr. Bitskey Botond főtitkár úr útján hiánypótlásra szólított fel azzal az indokkal, hogy beadványom „nem tartalmaz kellő alkotmányjogi érvekkel alátámasztott indokolást arra nézve, hogy a támadott bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel”.

Az idézett felszólításnak eleget téve az Abtv. 27.§-ában és az 52.§ (1) és (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az alábbi kiegészítéseket terjesztem elő.

I. Az Abtv. 27. §-ában foglaltaknak való megfelelés

Az Abtv. 27.§ szerint az alkotmányjogi panasszal akkor fordulhatok az Alkotmánybírósághoz, ha egyedi ügyemben hozott érdemi bírói döntés alaptörvény-ellenes, mivel egyfelől Alaptörvényben biztosított jogomat sérti és, konjunktíve, jogorvoslati lehetőségeit már kimerítettem. A második fordulatú feltétel a kúriai eljárás okán nyilvánvalóan megvan. Az első fordulatban foglalt feltétel szorul bővebb kifejtésre, vagyis azt kell bizonyítanom, hogy az ügyemben hozott, támadott bírói döntések – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.M.1789/2014/39. számú ítélete, a Kúria Mfv.II.10.051/2017/11. számú ítélete – Alaptörvényben biztosított jogomat/jogaimat sérti, illetőleg mely jogomat, milyen módon korlátozza.

Abtv. 27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Beadványomban a következő alaptörvényi követelményeket nevesítettem:

B) cikk (1) bekezdése: Magyarország független, demokratikus jogállam.

R) cikk (1) és (2) bekezdése: az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja; az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

II. cikk: az emberi méltóság sérthetetlensége

XIII. cikk (1) bekezdése: Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.

XV. cikk (5) bekezdése: Magyarország külön intézkedésekkel védi a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

XVI. cikk (1) bekezdése: minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.

XVIII. cikk (2) bekezdése: a szülők munkahelyi védelme

28. cikke: a jogszabályok ésszerű értelmezésének és alkalmazásának alapelve.

Ezen alkotmányossági követelményeket sorba véve fejtem ki alkotmányjogi érvekkel alátámasztott indokolásomat arra nézve, hogy a bírói döntések ezeket a követelményeket mennyiben sértik. Mivel a tárgybani tényállást és annak jogi vonatkozásait az eredeti beadványomban részletesen kifejtetem, ezeket most nem idézem fel.

1.) B) cikk (1) bekezdése: Magyarország független, demokratikus jogállam.

A jogállamiságból eredő jogi egyértelműség és jogbiztonság alapelve; az egyoldalú intézkedés visszaható hatályának a jogállamiság elvéből következő tilalma.

A támadott bírói döntések a jelen indítványozó felperes kifejezett kérése ellenére nem vizsgálták a munkáltatói döntést hozó eljárási jogosultságát, nem állapították meg az összeférhetetlenség okán fennálló semmisséget, a hatáskör és illetékesség hiányát. Ügyemben úgy született visszamenőleges hatállyal döntés, hogy a szervezet eljárásra jogosult elnöke ipso iure nem volt jogosult a döntés meghozatalára. Ez az Alaptörvényben biztosított jogomat azért sérti, mert ellentétes a jogbiztonság alapvető követelményével. Másként fogalmazva: ügyemben alapvetően sérült a jogbiztonság és sérült a súlyos szankciót tartalmazó döntés visszaható hatályának tilalma.

Az eljáró bíróságok nem vettek tudomást a felperesi perbeli bejelentésről és kifogásról, amelyet felperes jelentett be alperes törvényes képviselői minőségének meglétét cáfolandó, illetve az alperesi perbeli cselekvőképesség hiányára utalóan. Felperes többször, írásban, bizonyítékokkal alátámasztottan igazolta, hogy a Magyar Államkincstár nevében eljáró, a Felperessel szemben sérelmezett munkáltatói döntéseket hozó [REDACTED] érvényesen nem lehetett a Kincstár elnöke. A Pp. 164. § (2) bekezdése szerint a bíróság hivatalból akkor rendelhet el bizonyítást, ha azt törvény megengedi. A jogvita irányadó törvényi tényállása alapján a perbeli jog- és cselekvőképesség, valamint a törvényes képviselői minőség vizsgálata során a bíróság hivatalból rendelhet el bizonyítást. A Pp. 50. § (1) bekezdése szerint ugyanis, „a felek perbeli jog- és cselekvőképességét, valamint a törvényes képviselőnek ezt a minőségét, ha ezek iránt kétség merül fel, a bíróság az eljárás bármely szakaszában hivatalból vizsgálja.” Felperes az első és a másodfokú bírósághoz benyújtott írásbeli beadványaiban egyértelműen levezette és bizonyította, hogy az alperesként eljáró [REDACTED] súlyos összeférhetetlenségi helyzetére figyelemmel nem lehetett ezen eljárás résztvevője,

egyébként pedig munkáltatóként hozott intézkedései ab ovo semmisek. [REDACTED] felügyelőbizottsági tagsága ugyanis 2008. január 13-ától egészen 2016. május 17-éig fennállt a [REDACTED] ben, tehát összeférhetlenségi helyzete kinevezésekor és munkáltatói intézkedései meghozatalakor fennállott. Ez az összeférhetlenségi helyzet pedig objektív és abszolút, tehát nincs kimentési lehetőség és mindenkor kötelezően figyelembe veendő. Az eljáró bírói fórumok azonban érdemben nem kívántak a törvényes képviselői minőség hiányával, illetve alperes nem létező perbeli cselekvőképességével foglalkozni. A fentieken túlmenően [REDACTED] a [REDACTED] bejegyzett felügyelő bizottsági tagja volt 2002. május 30-tól kezdődően egészen a cég felszámolásáig, ami csak elnöksége után fejeződött be. A Kttv. irányadó szabályai az elnök összeférhetlenségi esetére szólnak is egyértelmű útmutatást adva szabályozták a kérdést. Az elnök kormányzati szolgálati jogviszonyának a törvény erejénél fogva kellett volna megszűnnie legkésőbb 2014. február 1-jétől számítottan 30 nap elteltével, tehát 2014. március 2-át követően nem lehetett a Magyar Államkincstár elnöke, nem lehetett az alperes törvényes képviselője, miként nem bírhatott perbeli cselekvőképességgel sem a peres eljárásokban. (Kttv. 86. § (1) bekezdése, figyelemmel a Kttv. 85. § (4) bekezdése c) pontjára.) Az alkotmányjogi panaszbeadványt érintően ez annyiban feltétlenül releváns, hogy felperessel szemben egy arra nem jogosult, arra nem felhatalmazott személy járt el, súlyos jogsérelmet okozva egy felmentési védelem alatt álló kisgyermekes anyának. Ez az eljárás nyíltan szembemegy az Alaptörvénynek a jogállamiság körében megfogalmazott követelményeivel. Alkotmányjogi érv, hogy a bírói döntés nem lehet ellentétes olyan alkotmányossági követelményekkel, amelyek a jogállamiság megvalósulásának sarkalatos pontjai.

A bírói döntésekben a jogállamiság sérelmére vonatkozó alkotmányjogi érveket, amelyeket az eredeti beadvány 10-11. oldalán fejtettem ki, itt nem ismétel meg.

2.) R) cikk (1) és (2) bekezdése: az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja; az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

Az összeférhetlenségi szabályok megvalósulása a jogállamiság fontos garanciája. Mivel ezek a szabályok mindenkire kötelezőek, a támadott bírói eljárásokban alkotmányos sérelmet is okozott ezen szabályok érvényesülésének tudatos, vállalt figyelmen kívül hagyása. Ez egy alkotmányjogi és nem szűken vett munkajogi érv. Sérül az alkotmányosság, ha mindenkire kötelező előírásokat az eljáró bíróság nem érvényesít a konkrét ítélezési gyakorlatában. Ha ügyemben megvalósul az alkotmányos követelmény, a hatáskör hiányában nem születhetett volna jogszabálysértő felmentés.

Az Alaptörvény R) cikk (1) bekezdés és az R) cikk (2) bekezdés sérelmére vonatkozó alkotmányjogi érveket, amelyeket az eredeti beadvány 10-11. oldalán fejtettem ki, itt nem ismétel meg. Azt viszont újólág hangsúlyozom, hogy az itt hivatkozott Alaptörvénybe ütközés szorosan összefügg a 28. cikkbe foglalt alkotmányos követelménnyel, a jogszabályok

ésszerű értelmezésének és alkalmazásának alapelveivel. Az Alaptörvény 28. cikke: *A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.* Ez a követelmény a támadott bírói döntések által sérült azáltal, hogy e döntések alap nélkül állították, hogy magam kértem a felmentésemet, noha a munkáltatói döntést sérelmeztem és ezzel a kifogással automatikusan összekötötték a felmentési kérelmet, amit viszont nyilvánvalóan nem indítványoztam, hiszen az intézkedés érvénytelenségét állítottam. Nem szolgál erkölcsös célt egy olyan intézkedés legitimálása, amely kiüresíti a felmentési védelmet és nyilvánvalóan ellentmond a józan észnek. A munkáltató fel sem tette azt a kérdést, hogy valóságosan akarom-e a felmentésemet a védelem ellenére.

3.) II. cikk: az emberi méltóság sérthetlensége

A támadott bírói döntések azáltal sértették az emberi méltóságot, hogy nem értékelték és nem érvényesítették azt a követelményt, hogy a munkáltató eljárásának konkrét megvalósulási formája sértette emberi méltóságot. A tényállásban részletesen kifejtettem, hogy bár felmentési védelem alatt álltam, a munkáltatóm szándékosan abban a tudatban tartott, hogy szabadon dönthetek a munkába történő azonos státuszú visszaállásomról; voltaképpen szándékosan megtévesztett, hogy a státuszomra vonatkozó döntésről nem tájékoztattott, annak ellenére, hogy elektronikus levelezésben voltam közvetlen felettesemmel. Kifejezetten félrevezetett azzal, hogy elrejtette előttem azt a tényt, hogy munkakörömet a tudtomon kívül betöltötték és erről úgy értesítettek utólag, hogy az okirat hamis dátumot tartalmazott, amit nem is kézbesítettek a szervezeti protokollnak megfelelően, s így az a döntést követően hetekkel később jutott tudomásomra. Ez az eljárás nyilvánvalóan embertelen, a felmentési védelemtől függetlenül sértette emberi méltóságot, azzal, hogy nem embernek, hanem tárgynak tekintett és úgy kezelt, mint passzív munkaeszközt, akinek nem jár ki a megfelelő egyeztetés, együttműködés, az illő tájékoztatás. Ha időben értesülök munkáltatóm teljesen jogszerű szándékáról, hogy státuszomat érintő döntést kíván hozni, mérlegelhettem volna, hogy folytatom-e a gyermek gondozását a jog által biztosított időtartamban. Emberi méltóságot sértette az az eljárás mód, hogy miután visszatérési szándékomat bejelentettem, a munkáltatóm akkor is eltitkolta előttem intézkedési szándékát. Ez egy alkotmányjogi érv: az emberi méltóságom nyilvánvalóan sérült azáltal, hogy pusztán munkaeszközként kezeltek, írott jogelveket – együttműködési kötelezettség – is megsértve. Az is alkotmányjogi érv, hogy a nem valós dátumot viselő okiratot a tisztséget összeférhetetlen módon betöltő vezető úgy közli az eredeti döntést, hogy abban kiüresíti a felmentési védelmet; az intézkedést ugyanis érdemben nem vitathattam, mert vitásom egyet jelentett volna azzal, hogy magam kérem a felmentésemet. Alkotmányjogi érv, hogy az emberi méltóság sérelmét jelenti az olyan intézkedés, amely kiüresíti a közszolgálati tisztviselő jogorvoslathoz való jogát azzal a látszattal, hogy nem valóságos (pseudo) döntési lehetőséget kínál; ez folytatása a

megkezdett emberi méltóságot sértő bánásmóddal megvalósuló folyamatnak, túl azon, hogy más alkotmányban biztosított jogot is sért, nevezetesen, a jogorvoslathoz való jogot is sérti.

A panaszos emberi méltósága azáltal sérült, hogy a munkáltató emberileg méltatlan helyzetbe hozta az eljárása adott jellegével, azzal, hogy nem tartotta be az elemi együttműködési szabályokat, azzal, hogy bár idejében értesült a panaszos munkába állási szándékáról, de – anélkül, hogy erről értesítette volna – betöltötte vezetői munkakörét és erről sem szóban, sem írásban nem értesítette annak ellenére, hogy a panaszos közvetlen felettesével szabadsága alatt mindvégig kommunikatív kapcsolatban volt; azzal, hogy kifejezett írásos kérelmére sem intézkedtek a munkába visszaállításának körülményeiről, kérésére nem válaszoltak; azzal, hogy amikor írásban is sürgette a határidő után az intézkedést, nem közölték vele a hivatali szabályoknak és szokásoknak megfelelően azt a döntést, hogy munkakörében és javadalmazásában kellő indok nélkül visszaminősítették; azzal, a munkakör módosítási döntést több mint egy hónappal a dokumentum meghozatala után, visszamenőleges hatállyal úgy közölték vele, hogy a közlés, amely nem valós dátumot tartalmazott, egyúttal magában foglalta a kényszerű felmentés iránti kérelmet, amelyre azután, a közös megállapodás meghozatalát meg sem kísérelve, a jogviszonyt felmentéssel megszüntették. A tulajdonjogi alapvető jogi sérelem abban állt, hogy a felmentési tilalom ellenére kikényszerített felmentéssel a kétéves gyermekét nevelő panaszos munkanélkülivé vált, miközben az élettársát ugyanettől a szervezettől jogerős bírósági ítélettel megállapítottan jogszabálysértő módon távolították el, ami azt jelentette, hogy a munkáltató által is tudottan az egész család jövedelem nélküli, kiszolgáltatott helyzetbe került. Az emberi méltóság és integritás azzal is sérült, hogy a munkáltató eljárásával még annak a mérlegelésétől is elzárta a panaszos, hogy a gyermek gondozását annak három éves koráig vállalja és csak ennek letelte után térjen vissza munkahelyére, elkerülve, illetőleg elhalasztva ezáltal a munkakörében bekövetkezhető tulajdonjogi korlátozást.

A bírósági eljárásban a vitatott határozatot hozó bíróságok az alkotmányos védelem érvényesülését nem vizsgálták és a fentebb felsorolt alkotmányosan kifogásolható jogértelmezési tevékenység elemeinek összességével mintegy igazolták a alapügyben okozott sérelmeket és ezzel logikai összefüggésben hozzájárultak az emberi méltóság és a tulajdonbiztonság immár bírói döntésekbe foglalt igazolásához, rendes jogorvoslattal nem támadható rögzüléséhez.

4.) XIII. cikk (1) bekezdése: *Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.*

A kifogásolt bírói döntések azáltal, hogy kiüresítették a kétségkívül létezett felmentési védelmet és a jogilag fogyatékos, semmis, illetőleg érvénytelen döntésekkel megfosztották a felperest megélhetésének forrásától, egzisztenciálisan kiszolgáltatott helyzetbe hozták. Alkotmányjogi érv, hogy ezáltal megvalósult a tulajdonhoz való alkotmányos jog sérelme. Az anyagi kiszolgáltatottság azáltal jött létre, hogy bár a felperes, mint 3 év alatti gyermekét

gondozó személy anyagi biztonságban volt, az alkotmánysértő felmentése tulajdoni integritását egy tollvonással megszüntette. A jogviszonyában biztosított jövedelmétől való megfosztás az Alaptörvényben biztosított tulajdonhoz való jogát sértette, mert nem élhetett azzal a lehetőséggel, hogy a gyermekgondozás státuszában folytassa a jogviszonyát. Az intézkedés láncolata objektíve olyan eredményre vezetett, ami a tulajdontól való megfosztással egyenértékű.

5.) Alaptörvény XV. cikk 5) bekezdése: Magyarország külön intézkedésekkel védi a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket. XVI. cikk (1) bekezdése: minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz. XVIII. cikk (2) bekezdése: Magyarország külön intézkedésekkel biztosítja a fiatalok és a szülők munkahelyi védelmét.

Az Alaptörvény XVIII. cikk (2) bekezdése az állam kötelezettségévé tette a szülők munkahelyi védelmét. A tárgybeli ügy idején hatályos jogszabály ezt úgy biztosította, hogy felmentési védelemmel óvta a gyermeket nevelő szülőt, a gyermek 3 éves koráig. Ezáltal a konkrét ügyben az alkotmányos cél sajátos szabályozással valósult meg. Később ezt a védelmet a jogalkotás megszüntette, ám a bírói döntésekben alkalmazandó jogszabály abszolút módon biztosította az alkotmányos védelmet. Alkotmányjogi érv, hogy egy későbbi jogi szabályozásra tekintettel nem fogadható el a védelem konkrét módon megvalósult kiüresítése. Ezért a felperes állítja, hogy a kifogásolt bírói döntések alkotmánysértést valósítanak meg. (Az itt jelenleg nem valós kérdés, hogy a későbbi jogszabály mennyire felel meg az alkotmányossági követelményeknek.)

Az alkotmányos védelem körében az indítványt kiegészítjük az Alaptörvény L cikkében foglaltakkal, mely szerint:

- (1) Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját. A családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyermek viszony.*
- (2) Magyarország támogatja a gyermekvállalást.*
- (3) A családok védelmét sarkalatos törvény szabályozza.*

Az egyoldalú kinevezés-módosítás és a felmentési védelem ütközése esetén ezek az alkotmányos védelmi elvek a felperes szerint felülírják a támadott bírói döntésekben foglaltakat. Alkotmányjogi érv, hogy a jogszabályokban biztosított védelmi eszközöket – így a döntésekkor hatályos Csjt. 21.§-át, amely kimondta, hogy a törvény szerinti foglalkoztatási védelmekhez és kedvezményekhez képest más jogszabály, munkaviszonyra vonatkozó szabály, illetve egyedi foglalkoztatói intézkedés a gyermeket nevelő foglalkoztatottra nézve kedvezőbb szabályokat is megállapíthat, különösen, ha a foglalkoztatottra nemcsak a gyermek

neveléséből, hanem más, rászoruló családtag iránti kötelezettségből eredő gondozási feladat is járul – alkotmányos módon ki lehet-e üresíteni az egyoldalú kinevezés-módosítás alkalmazott módjával?

II. Az Abtv. 52.§ (1) és (4) bekezdésében foglaltaknak való megfelelés a beadványokban.

A beadványozó megerősíti ama nyilatkozatát, hogy alkotmányjogi panasza megfelel az Abtv. 52. §-ában foglaltaknak: az indítvány határozott kérelmet tartalmaz a támadott bírói döntések megsemmisítésére; egyértelműen megjelöli azt az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza; az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét; az Alkotmánybíróság által vizsgálandó jogszabályi rendelkezéseket és bírói döntéseket; indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény felhívott rendelkezéseivel; a kifejezett kérelmet a bírói döntés megsemmisítésére, illetve az Alkotmánybíróság döntésének tartalmára. A beadványozó szem előtt tartotta, hogy az alkotmánybírói eljárás feltételeinek fennállását az indítványozónak kell igazolnia.

A panaszos a jelen alkotmányjogi panaszt a bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, azok alapjogi sérelmet eredményező láncolatára, illetőleg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés megválaszolási igényére alapozta (Abtv. 29.§).

A megsemmisíteni kért bírói határozatok alaptörvénybe ütközését több pontban is megállapíthatóan tartottam az eredeti beadványomban. Az alapjogi sérelmeket a beadványban részletesen vázolt **elemek összefüggő láncolata, együttese valósítja meg**. Az alapvető jogok sérelme ebben a konkrét panaszban tehát egyrészt **közvetlen** (az emberi méltóság és a tulajdon védelme), másrészt **közvetetten vezet** el ugyanezen alapjogok sérelméhez (jogbiztonság, jogi egyértelműség, az Alaptörvény és a jogszabályok alkalmazási kötelezettsége, a szülő munkajogi védelme, a gyermek védelme a szülő védelme által, a gyermek védelme a tulajdonvédelmen keresztül, a jogszabályok ésszerű értelmezésének és alkalmazásának alapelve). **Az alkotmányértő elemek összefüggő láncolata és az emberi méltóság sérelme, valamint a tulajdonjog sérelme között a konkrét esetben olyan elválaszthatatlan, szoros eseménybeli és logikai összefüggés van, ami a támadott bírói határozatok szoros, kizárólag alaptörvényi szempontú vizsgálatát lehetővé és kívánatossá teszi.** A panasznak helyt adó alkotmányossági vizsgálat nem eredményezne további bírói eljárást, mert a panaszos szerint a Fővárosi Törvényszék jogerőssé válható ítélete az alkotmányossági szempontoknak megfelelt és reparálta a panaszos alapjogi sérelmeit.

